

Werk

Titel: De Baron Von Münchhausen En Zijme Avonturen; De Baron Von Münchhausen En Zijme Zeldzame Avonturen

Autor: Raspe, Rudolf Erich

Verlag: Noothoven van Goor

Ort: Leiden

Jahr: 1870

Kollektion: bucherhaltung; itineraria

Gattung: Erzählung

Signatur: MÜNCHHAUSEN BIBL 3210

Werk Id: PPN806936614

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN806936614> | LOG_0007

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=806936614>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

EERSTE HOOFDSTUK.

Reis in Rusland en naar St. Petersburg.

Mijne reis door Rusland ving ik aan in het midden van den winter, op grond der oordeelkundige redenering, dat de wegen in Duitschland, Polen, Koerland en Livonië, die, volgens hetgeen ervaren reizigers er van melden, veel onbegaanbaarder en moeilijker zijn, dan het pad naar den tempel der deugd, door de koude en door de sneeuw al beter en beter worden, zonder dat de regeringen er geld of moeite aan behoeven te besteden. Ik reisde te paard, buiten kijf het aangenaamste middel van vervoer, mits de ruiter en het dier in allen gevalle beide goed zijn en elkander verstaan. Op deze wijze is men zeker tegen iedere mogelijke twist met eenen wellevenden duit-schen postmeester, en niet gedwongen, om voor iedere kroeg op te houden, ten gevalle van eenen dorstigen postillon. Ik was dun gekleed, waarvan ik het verkeerde bij toeneming ondervond, naar mate ik het noordwesten naderbij kwam.

Stel u nu, in dit barre jaargetijde, onder eene ruwe luchtgesteldheid, een' armen grijsaard voor den geest, liggende aan den rand van een' eenzamen weg in Polen,

blootgesteld aan eenen ijskouden wind, bijna geene klederen hebbende, om zijne naaktheid te bedekken. Op het gezigt van dezen armen man kromp mij het hart ineen, en hoewel de koude mij het bloed deed stollen in de aderen, wierp ik hem mijnen mantel toe. Op hetzelfde oogenblik was het mij, alsof eene stem uit de hoogte zich liet hooren, prijzende mijne menschlievendheid, met de verzekering, dat deze mijne goede daad niet onbeloond zou blijven.

Ik vervolgde mijnen weg, tot dat de nacht en de duisternis mij overvielen. Niet één teeken, niet één geluid, dat mij de nabijheid van een dorp aanduidde; de geheele omtrek lag bedolven onder de sneeuw en ik zag geen' weg meer.

Even als mijn paard afgemat en buiten staat verder te komen, besloot ik af te stijgen, en bond mijn beest vast aan de punt eener soort van boom, die boven de sneeuw uitstak. Voorzigtigheidshalve plaatste ik een mijner pistolen onder mijnen arm en strekte mij uit op de sneeuw, en sliep zóó gerust, dat, toen ik mijne oogen weêr opende, het heldere dag was. Maar hoe groot was mijne verbazing, toen ik bemerkte, dat ik mij in het midden van een dorp, op een kerkhof bevond. In het eerste oogenblik zag ik mijn paard niet, en ik bleef rondzien, tot dat ik, na eene korte wijle, boven mij in de lucht een gehinnik vernam. Ik rigtte het hoofd op, en overtuigde mij spoedig, dat mijn paard aan den haan van den kerktoren hing. Ik verklaarde mij dadelijk den Zusammenhang dezer zonderlinge gebeurtenis. Ik had het dorp bereikt, toen het geheel door de sneeuw bedekt

was; gedurende den nacht was het plotseling gaan dooijen, en al slapende was ik met de smeltende sneeuw zacht en ongemerkt op den grond neêrgekomen, terwijl hetgeen ik, in de duisternis, voor eenen boomtak had gehouden, niets anders was geweest, dan de haan van den kerktoeren. Zonder mij daarover verder te bekommeren, nam ik een mijner pistolen, legde aan op den teugel en kwam, door dit middel, gelukkig weder in het bezit van mijn paard en vervolgde mijne reis.

Alles ging naar wensch tot op mijne aankomst in Rusland, wáár men niet gewoon is, des winters te paard te reizen. Dewijl het mijne gewoonte is, mij steeds te schicken naar het gebruik der Landen, wáár ik mij bevind, nam ik eene kleine slede voor één paard, en reed welgemoed in de rigting van St. Petersburg voort.

Ik weet niet juist meer, of het in Esthonie, dan wel in Ingree was, maar ik herinner mij nog zeer duidelijk, dat het was midden in een ijsselijk bosch, toen ik mij eensklaps vervolgd zag door een' buitengewoon grooten wolf, wien de prikkel des hongers nog zooveel te rapper maakte. Weldra zou hij mij hebben ingehaald; het was niet meer mogelijk hem te ontsnappen. Werktuigelijk strekte ik mij op den bodem der slede uit, en liet aan mijn paard over, zich zoo goed mogelijk te redden en mijn belang ten beste te behartigen. Wat ik voorzag, doch niet durfde hopen, gebeurde: de wolf, die zich aan mijn nietig persootje niet stoorde, vloog over mij heen, wierp zich woedend op het paard, verscheurde met een enkelen greep het geheele achterdeel van het arme dier, dat, bevangen door schrik en pijn, nog des te harder

voortholde. Ik was gered! Steelsgewijze rigtte ik het hoofd op, en ik zag, dat de wolf zich eenen weg door het paard baande, naar mate hij het opvrat. De gelegenheid was te schoon, om haar te verwaarloozen, en zonder mij lang te bedenken, nam ik mijne zweep en begon met al mijne krachten den wolf geducht af te rossen. Dit onverwachte nageregt joeg hem niet weinig schrik aan; met alle hem ten dienst staande snelheid rende hij vooruit, — het lijk van mijn paard viel ter aarde en, — zonderlinge zaak voorwaar! — mijn wolf stak in zijne plaats zoo volkomen in het tuig, alsof het hem aan zijn lijf geschilderd was. Van mijnen kant liet ik het niet ontbreken aan zweepslagen, en zóó voortrennende bereikten wij spoedig behouden en wel St. Petersburg, tegen ons beider verwachting, en tot groote verbazing van de voorbijgangers.

Ik wil u niet vervelen, waarde Lezers! met allerlei praatjes over de gewoonten, de kunsten en wetenschappen en andere bijzonderheden van Ruslands schitterende hoofdstad; nog minder wil ik u bezighouden met de intrigues en koddige avonturen, welke de elegante wereld er oplevert. Liever wil ik uwe aandacht vestigen op meer grootsche, meer edele onderwerpen, b. v., op de paarden en de honden, voor welke ik altijd eene groote achting heb gehad; voorts op de vossen, de wolven en de beeren, van welke het reeds in alle soorten van wild zoo rijke Rusland, meer dan eenig ander land ter wereld, overvloedt ik wil, om 't in weinig woorden te zeggen, u spreken van die soorten van genoegens, van die ridderlijke oefeningen, van die uitstekende daden, die eenen edelman

beter kleeden, dan eenige armoedige brokstukken latijn en grieksch, of de snoeverijen, grillen en bokkensprongen der fraaije geesten in Frankrijk.

Er verliep eenige tijd, alvorens ik in dienst kon treden; ik had dus gedurende een paar maanden volkomen vrijheid, om mijnen tijd en mijn geld op de voortreffelijkste wijze te besteden. Menigen nacht bragt ik door met spelen, menigen anderen met drinken. De strengheid van het klimaat en de volksgewoonten hebben in het Noorden aan de flesch eene hoogstmogelijke belangrijkheid bijgezet, zoo als zij er in ons matig Duitschland geene heeft, en ik heb in Rusland lieden aangetroffen, die kunnen doorgaan voor virtuosos in deze soort van oefening. Maar zij allen waren slechts arme sukkels, bij vergelijking tegen eenen ouden generaal met grijze knevels en een koperkleurig gelaat, die met ons aan de *table d'hôte* spijsde. Deze brave soldaat had, in een gevecht tegen de Turken, het bovenste gedeelte der hersenpan verloren, zoo dat hij telkens, als een vreemdeling zich bij het gezelschap voegde, met de meeste beleefdheid zich verontschuldigde wegens het ophouden van zijnen hoed aan de tafel. Hij was gewoon, gedurende den maaltijd, eenige flesschen brandewijn te ledigen en eene flesch arak toe te drinken en deze doses, naar gelang van omstandigheden, te verdubbelen, en evenwel was het onmogelijk, in hem het minste spoor van dronkenschap te ontdekken. De zaak gaat ongetwijfeld uwe bevattig te boven; mij ging het evenzoo, en het duurde lang alvorens ik mij haar kon verklaren, tot op den dag, toen ik bij toeval tot de oplossing van het raadsel geraakte. De generaal had de gewoonte, van tijd tot tijd,

zijn hoed op te ligten, en ik had deze beweging reeds meermalen opgemerkt, zonder evenwel er veel aan te hechten. Geen wonder toch, indien zijn voorhoofd gloeide, of zijn hoofd behoefte had aan lucht. Eindelijk merkte ik op, dat hij tegelijk met zijnen hoed een zilveren plaatje opligtte, dat aan denzelfden verbonden was en hem tot hersenpan diende, zoo dat alsdan de damp der door hem gedronken geestrijke vochten in lichte wolkjes ontsnapte. Het raadsel was opgelost. Ik deelde mijne ontdekking mede aan twee mijner vrienden en bood mij aan, hen van de naauwkeurigheid derzelve te overtuigen. Mijn aanbod vond bijval, en ik plaatste mij, met mijne pijp, achter den generaal, en op het oogenblik, toen hij zijn hoed opligtte, deed ik met behulp van een' lucifer den opstijgenden damp ontvlammen, hetwelk ons het genot schonk van een schouwspel even nieuw als verwonderingwaardig. Ik had de kolom van damp, die zich boven den generaal verhief, herschapen in eene vuurkolom en de dampen, welke door de haren des grijsaards werden opgehouden, vormden eenen blaauwachtigen straalkrans, zoo als er nog nooit een om het hoofd van den meestgevierden heilige heeft geprikt. Mijne proefneming konde voor den generaal niet verborgen blijven; doch hij was zoo weinig er over verstoord, dat hij ons meermaals vergunde, eene oefening te herhalen, die hem een zoo eerwaardig voorkomen gaf.
